

завършилъ съ пѣсенъта „Страхиле страшна войвода“. Бащата отминалъ. Привечерь, той могълъ да му каже само двѣ думи: „още имашъ зелено около устата“.

Сигурно, скромниятъ въ други случаи даскалъ Ботю е далъ право на малолѣтния си синъ. Защото и бащата, който всѣкога държалъ страната на униженитѣ, не е билъ чуждъ за чувствата, които въ тая минута вълнували младиятъ ораторъ. „Много далече ще отиде, май съ дѣтето му“ — често пѣти бѣбрылъ самъ на себе си даскалъ Ботю. Тѣзи думи подслушани еднажъ отъ самиятъ синъ, стигали му да се убѣди, че бащата живѣе съ сжщитѣ осѣщания, които почватъ да измжчватъ и него. Синътъ разбралъ бащата, бащата — синътъ. На тая почва, на почвата на народнитѣ старадания, тѣ мълкомъ се разбрали. Въ тактиката тѣ ще се раздѣлятъ, а по-сетнѣ и въ друго нѣщо. Сега — тѣ си още приличатъ. Както една, така и другиятъ — двамата сж израснали въ срѣдата на народа, който нѣмаше нито едно черно пѣтно въ своето неизвѣстно минало, но който търпѣше цѣлата тежестъ на своето кърваво настояще. Както синътъ, така и бащата — двамата цѣнѣли еднакво скжпитѣ черти въ характера на масата, и скърбѣли, че условията сж тѣй лоши, толкова неблагоприятни, за да се запазятъ по-здравитѣ елементи, и да се развиятъ като морални цѣнности въ бждащето. Идеалистътъ — баща, обаче не губи търпѣние: еволюционистъ — народникъ по убѣждение, той вѣрва, че злото нѣма да бже безконечно. Всичко ще се нареди съ врѣме, както трѣбва.

Добърѣме синътъ възприема сжщето убѣждение, отврѣме неговитѣ осѣщания го каратъ да приближи съчувствията си къмъ нелегалния протестъ — хайдутството, а слѣдъ година-двѣ той ще донесе въ Калюферъ революция.